

Proloog

Ik herinnerde me de eerste keer dat ik met haar geconfronteerd werd. Ik moet een jaar of negen geweest zijn. Ik bevond me blootvoets op de oprijlaan van een groot domein en aanschouwde het landhuis. Ik had nog nooit zo'n mooi gebouw gezien.

Zij zat op een gietijzeren bankje. Haar appelblauwzeegroene jurk glansde in de zon en waaierde breed uit naar onderen. Haar ogen bleven verborgen onder een grote hoed, hij kon de zomersproeten op haar neus niet verbergen. Enkele rode lokken wipten onder de hoed uit. Ik vroeg me af of ze daar vroeger mee geplaagd werd, net zoals ik.

Ik liep nieuwsgierig op haar toe. 'Hallo?'

Ze staarde stoïcijns voor zich uit.

Ik werd er boos van. Ik wilde haar opnieuw aanspreken, maar ik kreeg de kans niet.

'Mademoiselle Elaine?' Een man in een ouderwets maatpak liep op haar toe. Hij maakte een diepe buiging. 'Uw moeder verwacht u voor de thee.'

Ik keek het vreemde meisje na. Wie was ze? Waarom had ze dezelfde naam als ik?

Het volgende ogenblik werd ik wakker in mijn bed. Het was niet de laatste keer dat ik over de illustere Elaine zou dromen.

Een vreemde droom

Ik klampte me vast aan mijn lessenaar. Die middag had ik weinig door mijn keel gekregen. Mijn schamele lunch keerde zich in vreemde kronkels in mijn maag. De cijfers in mijn rekenschrift dansten door elkaar als vlammen in de wind. Ik knipperde met mijn ogen.

‘Elaine, scheelt er iets?’ De stem van onze wiskundedocente weergalmde schel door het lokaal. Ik wipte op, alsof ze een duimspijker op mijn stoel had gelegd.

‘Nee, mevrouw.’ Ik sloeg snel mijn ogen neer.

‘Let op, alsjeblieft.’ Ze wierp me een veelbetekenende blik toe, alvorens zich weer naar het bord te keren.

Eerlijk zijn had geen zin. De onderliggende irritatie in haar vraag voorspelde dat ze me toch niet zou geloven. Ik was niet bepaald haar favoriete leerling.

Hoe ik ook mijn best deed om de abstracte formules te vatten, de Wiskunde Olympiade zou ik nooit winnen. De loomte sloeg opnieuw toe. Haar woorden versmolten in mijn hoofd tot onsamenhangend gebrabbel. Ik knipperde opnieuw met mijn ogen. Tevergeefs, de inkt op de bladzijdes vloeide door elkaar.

Op het moment dat ik mijn ogen weer opende, bevond ik me in een groot kasteel. Ik zweefde door de gangen en gleeed langs prachtig versierde deuren, romantische sierlijsten en plafondornamenten. Ik gluurde door openstaande deuren. Bedienden in ouderwetse klederdracht waren her en der in de weer.

Een onzichtbare kracht stuwde me de trap op. De groen-rood-gestreepte traploper gleeed onder me door tot aan de bovenverdieping van het immense gebouw. Ik sloeg een smalle gang in. Antieke schilderijen,

met daarop ernstig kijkende figuren, sierden de ebbenhouten wanden. De onzichtbare stroming viel weg. Ik bevond me in een kamer.

Aan een krullige kaptafel zat een ranke, kleine gestalte. Ze droeg een prachtig brokaten kleed met een hoepelrok, in de kleurschakeringen van magnoliabloemen. De bedienden zwermden om haar heen. Ik bestudeerde het meisje en stelde tot mijn grote verbazing vast dat ik haar goed kende. De karmijnrode haren, haar houding, de donkere ogen ... Zelfs de zomersproetjes op haar neus spiegelde perfect het patroon van het mijne. Ik voelde me een toeschouwer van een film waarin ik zelf de hoofdrol speelde.

'Duurt het nog lang?' zeurde mijn alter ego.

'Nog een minuutje, mevrouw. Ik moet de laatste hand aan uw haar leggen, dan bent u klaar,' kigde een van de dienstmeisjes.

'Haast je. Waar zijn mijn schoenen?' Gehaast schudde ze de plooiën van haar jurk op zijn plaats, de verschillende tinten roze leken in elkaar te vloeien.

'Ik kom eraan, mevrouw.'

'Maak eens wat voort.' Een gezette vrouw, die volledig uit juwelen leek te bestaan, bemoeide zich met het tafereel. Haar mondhoeken stonden grimmig naar beneden. Ik wist niet of er iets aan de hand was, of dat het haar gebruikelijke gelaatsuitdrukking was. De groeven rond haar mond deden het laatste vermoeden.

'Ze is bijna klaar, meesteres.' De donkere ogen van het dienstmeisje gaven haar iets oosters.

'Vroeg ik u iets?' snauwde de vrouw. 'Ik vraag me af wat uw toegevoegde waarde is. Uw werk laat zwaar te wensen over en u spreekt voor uw beurt.'

'Ik begrijp het niet, meesteres,' pruttelde het meisje tegen.

Het gezicht van de vrouw werd zo rood als een pioenroos. Haar ogen schoten vuur. 'Verdrijf uit mijn ogen, stuk onbenul,' brulde ze.

Het dienstmeisje schoot ontsteld de kamer uit.

‘Moeder, u overdrijft,’ protesteerde Elaine geschokt.

De vrouw bekeek haar niet eens en draaide zich met een ruk om, waarna ze een andere bediende toesnauwde. ‘Ze is klaar. Breng haar onmiddellijk naar de koets.’

De schelle stem van de wiskundedocente haalde me abrupt uit mijn slaap.

‘Eh... ja?’ mompelde ik afwezig, terwijl ik probeerde te maskeren dat ik ingedut was. Mijn vriend Daan keek me aan met een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen.

‘Slaap je soms? Dat is nu al de tweede keer vandaag dat ik je moet berispen’, vervolgde de leerkracht scherp. ‘Is de juffrouw eindelijk klaar om mijn vraag te beantwoorden?’

Gegniffel verspreidde zich door het klaslokaal.

Ik kon wel door de grond zakken. ‘Eh... kunt u de vraag nog eens herhalen?’

Het gelach barstte in alle hevigheid los.

‘Ik heb er genoeg van. Je let niet op en nu betrap ik je op slapen tijdens mijn les. Wees gerust dat ik je ouders op de hoogte breng.’

‘Maar...’

‘Als ik nog iets hoor, kun je naar de directie, begrepen?’

‘Ik... ja.’ Ik beet op mijn lip en vocht tegen mijn tranen. Het was niet eerlijk. Ik deed zo mijn best. Ze kon me niet luchten, omdat ik niet sterk was in wiskunde. Ik kon er toch niks aan doen dat het Chinees voor me leek? En waarom praatte ze tegen me alsof ik een kleuter was?

Mijn medeleerlingen keken me geamuseerd aan. Enkelen fluisterden giechelend wat in elkaars oor. Geregeld vroeg ik me af hoe ik in hemelsnaam dit laatste jaar op deze

rotschool kon overleven. Het belsignaal zorgde gelukkig voor verlossing.

‘Hey meisje, gaat het met je?’ Daan legde troostend zijn arm rond mijn schouder. Ik was te overstuur om het gebaar te appreciëren en schudde nukkig zijn arm van me af.

‘Nee, het gaat niet. Ik ben het beu dat die feeks het op mij gemunt heeft.’

‘Je was wel in de klas in slaap gevallen.’

Zoals gewoonlijk probeerde Daan te bemiddelen, wat mijn boosheid enkel verder aanwakkerde. Waarom koos hij nooit mijn kant?

‘Ik viel in slaap omdat ik me niet lekker voel.’

‘Echt ziek zie je er niet uit,’ mompelde hij bijna onhoorbaar.

‘Dus, je gelooft me niet. Tof. Saluut dan, ik moet naar huis.’

‘Oh, oké. Tot morgen. Kusje?’

Hij had weer niet begrepen dat ik kwaad was en gaf me een afscheidszoen. Ik stribbelde niet tegen. Diep in mijn binnenste wist ik dat hij enkel goed wilde doen. Ik keek hem na. Hij was met zijn lichtbruine krullen, hoekig gezicht en pezige figuur een leuke verschijning. Hij was extreem lief en attent ook. Het was alleen soms verdomd moeilijk om tot hem door te dringen. Ik keek hem na, terwijl hij zich bij Rosalie voegde. Het kwetste me wanneer hij rond zijn ‘beste vriendin’ stond te draaien en naar haar domme praat luisterde.

Tussen ons klikte het helaas een stuk minder. Ze deed niets liever dan de rest van de klas tegen mij opzetten, deels omdat ze zelf een oogje had op Daan. Eigenlijk maakte ze me al sinds de basisschool het leven zuur. Daan was te naïef

om dat te zien. Als ik over mijn pestverleden begon, zei hij dat iedereen recht heeft op een tweede kans. Rosalie was volgens hem niet meer dezelfde persoon.

Gelukkig had ik geen oogkleppen op. Rosalie was vaak aanleiding voor gekibbel tussen Daan en mij. Ik vroeg me af wat voor uitdagingen volgend jaar zouden brengen, als we beiden verschillende studies zouden aanvatten. Het zou me niks verbazen mocht Rosalie dezelfde toekomstplannen als Daan hebben. Ik beet op mijn tong en reed naar huis.

Thuisgekomen, zette ik mijn fiets in de garage. Dat ging een pak moeilijker dan normaal, aangezien de scheef geparkeerde zilveren Ford Focus van mijn moeder bijna alle ruimte innam. Het verbaasde me dat ze al thuis was. Normaal gezien was ze nooit voor zes uur thuis in de week. De wasmachine was al leeggehaald en de droogkast draaide op volle toeren, wat meestal mijn taak was. Ik opende de deur naar de gang. ‘Mams?’

Een zacht gemurmel weerklonk vanuit de keuken. ‘Ik ben hier.’

Ik wierp mijn schooltas van mijn rug en wurmde me uit mijn sneakers, alvorens in de richting van de keuken te slenteren. De vloerverwarming onder onze net opnieuw betegelde vloer voelde aangenaam aan. Ik liep de keuken in. ‘Ben je nu al thuis?’

Mijn moeder keerde haar gezicht weg van de dampende pot pasta en keek me aan met een diepe frons tussen haar wenkbrauwen. ‘Ook hallo, lieverd. Ik dacht dat je het fijn zou vinden dat ik eens wat vroeger thuis ben.’

‘Eh... oh... zo bedoelde ik het niet.’

‘Mijn vergadering was eerder afgelopen. Hoe was jouw dag?’ Ze veegde haar handen af aan haar schort, ging aan de keukentafel zitten en gebaarde me hetzelfde te doen.

Aarzelend schoof ik tegenover haar aan de tafel. ‘Boh...’ mompelde ik.

‘Oei? Toch geen ruzie met Daan?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wat scheelt er dan?’ De frons tussen haar wenkbrauwen groeide.

Ik haalde een schouder op en besloot een standaardantwoord te geven. Slapen in de les en vervolgens een standje krijgen, daar zou ik geen punten mee scoren. ‘Het was gewoon zo’n dag.’

Mams stond op, leunde over de tafel heen en wreef even over mijn ineengeklemden handen. ‘Het goede nieuws is dat de dag er voor ons allebei op zit. Of heb je tonnen huiswerk?’

Ik glimlachte flauwtjes en schudde mijn hoofd.

‘Goed zo. Help je me dan even met de saus? Dan krijgen we die pasta misschien klaar voor je vader thuiskomt.’ Ze mikte een tweede schort in mijn richting.

Ik zuchtte dramatisch, trok het ding over mijn hoofd en slofte in haar richting. Stiekem moest ik toegeven dat de moeder-dochtertijd op het goede moment kwam.

De avond verliep gemoedelijk, het onrustige gevoel ebde stilaan weg uit mijn binnenste. Ik nam mijn schetsboek en begon te krabbelen. Zoals gewoonlijk was Daan mijn favoriete onderwerp. Terwijl ik de contouren van zijn wilde krullen probeerde te vatten, hoorde ik een geritsel bij mijn deur.

‘Slaapwel, lieverd. Er stak een enveloppe voor jou in de brievenbus. Ik heb ze onder je deur geschoven,’ klonk mijn moeders stem vanop de gang.

Mijn oog viel op het wit stukje papier dat onder mijn slaapkamerdeur stak. Ik greep een hoekje van de omslag en trok hem onder de deur door. ‘Elly’ stond erop geschreven, met de l exact even groot als de hoofdletter.

Ik herkende het warrige schrift meteen. Op de cover van het kaartje wenste een zwart-witte kitten met een hartje aan zijn halsband me veel beterschap. *Sorry, voor daarstraks*, stond er aan de binnenkant in Daans kattenpoten.

Ik zuchtte diep. Het was onmogelijk kwaad op hem te blijven. Glunderend zette ik het kaartje op mijn nachttafeltje en kroop mijn bed in. Mijn zaligheid bleek van korte duur. Die nacht had ik opnieuw een rare droom.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Elaine geërgerd.

‘Dat ziet u wel als we er zijn.’ Haar moeder wierp haar een veelbetekenende blik toe. ‘Als we arriveren, wil ik dat u zich gedraagt als een deftige jongedame. Begrepen?’

‘Als we waar arriveren?’

‘Heeft u mij begrepen?’

‘Ja, moeder.’ Ze sloeg haar ogen neer en vouwde haar handen in haar schoot.

‘We zijn er. Stap uit.’

Ze stonden voor een immens kasteel. De zandkleurige voorgevel leek eindeloos door te gaan en werd enkel gebroken door de vele smalle raamkozijnen. Her en der sierde een balkon de bovenverdieping, waar zich vermoedelijk de slaapkamers bevonden. Vier spitse torens gaven het geheel een sprookjesachtige uitstraling.

Moeder trok aan de deurbel, een lakei in een glanzend zwart pak opende de metershoge poort. 'Verwittig je meester dat barones La Merveille aan de deur staat met haar dochter. Hij verwacht ons.' Ze struinde naar binnen en liep de lakei bijna omver.

Hij stond met een mond vol tanden.

'Komt er nog wat van? Gaat u ons aankondigen of moet ik het soms zelf doen?' Haar stem dreunde door de gang.

'Ja, ma... madame.' Zijn woorden kwamen er stotterend uit. Hij spurte de gang door.

'U kunt niet geloven wat voor hansworsten men tegenwoordig in dienst neemt.'

'Hou op, moeder. Die man doet alleen zijn werk. Hij was enkel van slag omdat u hem afblafte.'

'Hoe durft u zo'n toon tegen me aan te slaan? Een adellijke jongedame volgt haar moeder in alles. En haar man.'

'Ik heb geen man.' Elaine trok een bedenkelijk gezicht dat haar woorden kracht bijzette.

'Dat duurt niet lang meer.' Een valse grijns verscheen rond haar mond.

'Hoe bedoelt u?'

'Dat zult u wel zien. Hopelijk gedraagt u zich wanneer we zo meteen bij graaf Duchêne op de thee gaan.'

De lakei verscheen opnieuw in de hal. 'Madame,' sprak hij met een lichte trilling in zijn stem, 'mijnheer verwacht u.'

'Laat ons door,' bulderde de barones, compleet de eerdere opmerking van haar dochter negerend.

De vrouw greep haar dochter bij de arm en sleurde haar achter zich aan. Op het einde van de gang zwaaide een eikenhouten deur open, in de omlijsting waren sierlijke krullen gegraveerd. Een blonde jongen verscheen in de deuropening. Elaine staarde hem gefascineerd aan. Haar wangen kleurden zachtroze.

Hij merkte het op en glimlachte.

Ze boog haar hoofd en bestudeerde snel de onderkant van haar jurk.

Moeder sleepte haar dochter een luxueuze salon binnen, waar een heer van middelbare leeftijd hen opwachtte. Ze marcheerde voor haar dochter uit over het scharlaken tapijt met bloemenmotief en maakte een kleine buiging. De bollende jurk in combinatie met haar struise figuur maakte dat ze iets weg had van een luchtballon die neerdaalde.

Een grijzende man in een zwart, glanzend pak keek haar aan met een zuinige trek om zijn mond en maakte op zijn beurt een diepe buiging. Hij zwaaide zijn arm uit in de richting van een ribfluwelen bank. 'Gaat u zitten, dames. Ik was al bang dat u niet meer zou komen, madame La Merveille.'

'Hoe kon u dat denken, monsieur Duchêne? U weet toch hoe belangrijk deze afspraak voor ons is?' De barones tuitte haar lippen tot een beteuterde 'o'.

'Dit is dus uw dochter?' vroeg monsieur Duchêne, terwijl hij het meisje nauwkeurig in zich opnam.

'Jazeker, wat vindt u van haar?' antwoordde haar moeder gretig.

'Een zeer bevallige jongedame.' Hij bestudeerde haar schaamteloos en knikte goedkeurend, zette enkele stappen in haar richting en nam haar kin in zijn hand.

Ze verstijfde.

'U hoeft niet bang te zijn. Ik wil u geen kwaad doen. Integendeel. Wilt u uw hoofd even naar rechts draaien?'

Ze deed wat hij vroeg.

'Mm,' gromde hij. 'Nu naar links, s'il vous plaît.'

Haar hoofd draaide gehoorzaam de gevraagde richting uit.

'Mmm.' Weer datzelfde instemmende gegrom.

'Is er iets mis?' De wenkbrauwen van haar moeder schoten de hoogte in.

'Non, integendeel.'

De jongen leunde nonchalant tegen de deurlijst en bekeek het spektakel met gefronste wenkbrauwen en een spottende glimlach.

De oudere man nam Elaine met beide handen in de lendenen vast. 'Dat lijkt me wel in orde. Wilt u eens lachen?'

Ze lachte groen.

'Dat gebit is ook in orde.'

'Vader, bent u bijna klaar met uw keuring?' zei de jongen.

'Let u maar niet op hem, lieve mademoiselle. Dat is mijn ongemanierde zoon Cedric.'

'Ik vond hem helemaal niet onbeleefd.' Elaine staarde verdwaasd naar hem.

'Stil,' siste haar moeder.

'Laat maar. Ik weet graag wat ze te zeggen heeft. Zo weet ik of ze een deftige opvoeding gekregen heeft.'

'Pardon? Twijfelt u daaraan, monsieur?'

'Men weet het nooit zeker, madame. Dat begrijpt u toch? Alleen...'

'Wat, monsieur?' snauwde ze en wierp hem een waarschuwend oogopslag toe.

'Ik verkies dat de mademoiselle mij monsieur noemt.'

'Dat zal ze zeker doen, na het huwelijk. Als u tenminste akkoord bent met onze regeling.'

'Laten we dat verder bespreken in mijn bureau, zonder de jongedame.' Hij knikte in de richting van een aangrenzende ruimte.

'Gaat u met mijn moeder trouwen, monsieur? Dat mag u best bespreken als ik erbij ben, hoor.' De woorden waren eruit voordat ze het zelf in de gaten had.

'Dat is zeer vriendelijk van u, mademoiselle, maar ik ben helemaal niet van plan met uw moeder te trouwen.'

Madame La Merveille keek gekrenkt.

'U gaat huwen,' verklaarde de man.